

Боярчук Ольга Іванівна
*магістрантка кафедри педагогіки і психології
дошкільної освіти та дитячої творчості
факультету педагогіки і психології НПУ
ім.М.П.Драгоманова*

ЗНАЧЕННЯ РОЗВИТКУ ПРОФЕСІЙНИХ ТА ОСОБИСТІСНИХ ЯКОСТЕЙ МАЙБУТНІХ ВИХОВАТЕЛІВ ДНЗ ДЛЯ РОБОТИ З БАТЬКАМИ ДІТЕЙ РАНЬОГО ВІКУ

Сучасні соціально-економічні процеси, які проходять в Україні та у всьому світі спричиняють певні труднощі для батьків, пов'язані з вихованням дітей у сім'ї. Серед них: брак часу на вивчення літератури, яка може допомогти у вихованні дітей певного віку; відсутність у батьків знань про особливості фізичного, психічного та розумового розвитку дітей різного віку, про значення раннього віку дитини для подальшого формування гармонійної особистості, про важливість створення сприятливого морально-психологічного мікроклімату в родині. Тому тісний взаємозв'язок вихователів, які мають знання та певний практичний досвід і батьків дітей раннього віку сприятиме гармонійному розвитку дитини.

Питанню удосконалення підготовки студентів як майбутніх педагогічних працівників до роботи з батьками дітей різних вікових категорій починаючи з молодшого віку присвятили свої праці такі видатні педагоги-класики як С.Русова, В. Сухомлинський, А. Макаренко, К.Ушинський, І.Сікорський та інші. Питання взаємодії між вихователями та батьками дітей і зараз має особливу актуальність.

Дослідження з підготовки майбутніх вихователів та педагогів у вищих навчальних закладах присутні у роботах О. Абдуліної, П. Гусака, І. Зязюна, А. Капської, В. Кравця, Н. Лисенко, М. Машовець, Л. Пехоти, В. Полішук, Л. Романишиної, В. Семиченко, В. Чайки, Г. Чобітька.

У роботах К.Дурай-Новакової, Л.Кандибович, В.Сластьоніна та інших основна увага присвячена вивченню підходів до професійної підготовки та формуванню особистості майбутніх педагогів, виробленню педагогічних знань, умінь і навичок.

Дослідження професійної підготовки вихователів дошкільних навчальних закладів до роботи з батьками дітей раннього віку найбільше розглянуто в працях Г. Борин.

Раннє дитинство, яке визначається періодом від народження дитини до трьох років характеризується швидким розвитком як психіки так і фізіології дитини. У цей період кожна здорова дитина переходить із стадії повної залежності від дорослих до певної самостійності, отримуючи знання, уміння та навички. Кожна здорова дитина раннього віку володіє великими потенційними можливостями розвитку (надзвичайна пластичність вищої нервової діяльності дітей, яка забезпечує їм неабиякі можливості в засвоєнні досить складних знань, швидке сприйняття матеріалу, оволодіння вміннями та навичками). В цей час відбувається розвиток та становлення усіх психічних процесів майбутньої людини, а саме: пам'яті, сприймання, наочно-дійового мислення, уяви, які опосередковуються мовленням. Ці процеси допомагають дитині у пізнанні навколишнього світу. Вони допомагають встановлювати причинно-наслідкові зв'язки між явищами, предметами та діями, робити порівняння та узагальнення. Дитина народжується з певними передумовами для подальшого свого психічного розвитку, про що наголошував Г.Костюк у праці «Про роль спадковості, середовища і виховання в психічному розвитку дитини». Вчений зазначав, що між успадкованими фізіологічними особливостями і рисами майбутньої особистості відсутня однозначна відповідність. Вони змінюються в процесі подальшого розвитку дитини, зокрема під впливом піклування про зміцнення її нервової системи та під час її виховання.

Період до трьох років пов'язаний з інтенсивним фізичним розвитком, який не можна відокремлювати від розумового та психічного. Фізіологи доводять, що впродовж перших років життя розвиваються всі основні мозкові та фізіологічні структури, від яких залежить подальший розвиток та навчання дитини. Всі свої базові знання, уміння та навички, необхідні для подальшого життя та розвитку, дитина опановує лише за допомогою дорослого. Та потрібно пам'ятати, що лише правильна організація дорослими розвивального середовища і фізичного виховання – це основна умова виховання та розвитку дитини раннього віку. Допомогу батькам дітей раннього віку у їх розвитку та вихованні може надати вихователь. Для цього потрібно мати тісний зв'язок між батьками та дитячим закладом освіти. Налагодження взаємодії з батьками залежить не тільки від професійних але й особистісних якостей вихователів: комунікативних здібностей, ціннісних орієнтацій, рівня морально-духовної культури. Та найголовніше у професії педагога – це любов до дітей, зокрема, необумовлена любов. Оскільки, як зазначає С.Репетій: «Необумовлена любов існує без залежності від будь-чого, до себе, інших людей, усього сутнього. Вона вдосконалює людське життя і сприяє духовному сприйняттю Іншого без претензій, осуду, у всій цілісності» [1, с.150].

Отже, оволодіваючи професійними знаннями у вузі, майбутні фахівці мають удосконалювати особистісні якості, підвищувати рівень духовної культури, набувати любов до дітей. Оскільки, педагог – це не просто особистість, яка опосередковує вплив суспільства на дитину, це особистість, яка допомагає дитині гармонійно розвинути у взаємодії сім'ї та закладу освіти.

Список літератури

1. Репетій С.Т. Розвиток духовності майбутнього спеціаліста як необхідна умова його професійного зростання / С.Т. Репетій // Вісник Інституту розвитку дитини : збірник наукових праць. – 2014. – Вип. 33. – С. 147-153.